

fattelse. Et Mindretal (E. C. Peterfen) formener imidlertid, at en Bestemmelse om, at Udpantningsforretninger skulle skrives paa stempelt Papiir, ikke er tilraadelig, da de Summer, hvorfor Udpantning foretages, som oftest ere ganske smaae og i Reglen falde paa de Uformuende.

Det for de i Frd. 1ste Juni 1832 § 1 omhandlede Handelsbøger fastsatte Stempel til Part 8 Rd. (§ 72) findes at burde ned sættes til 4 Rd., og det for Skattepitteringsbillerter for faste Eiendomme i Kjøbenhavn foreskrevne 8 Skillings-Stempel til et 4 Skillings — det Sidste navnlig med Hensyn til, at Skatterne i Kjøbenhavn opkræves 4 Gange om Aaret. Mellemsætningen i det 4de Stykke i § 72, bestående af Fæsteprotocoller, synes fremdeles at burde ubelades, da Udkastets § 74, jfr. 75, formeentlig tilstrækkelig væner om de færegne Begunstigelser, som maatte have Krav paa indtil videre at blive opretholdt. Udvalgets Medlem Alberti kan dog ikke i denne Henseende slutte sig til det øvrige Udvalg, da han ikke kan tiltræde § 75 i Udkastet.

Da der fremdeles efter dette Medlems Mening ikke er nogen Grund til at fritage de ved Sportler lønede Embedsmænd for den dem ifølge Forordningen 3die Decbr. 1828 § 5 l, paaliggende Forpligtelse at forsyne deres Embedsprotocoller med stempelt Papiir, saa stiler Mindretallet (Alberti) en Ændring til § 72, sigtende til at bibeholde denne Forpligtelse.

Til Udkastets 4de Afsnit.

Litr. a i § 73 formenes rigtigst at burde opløses i 2 Dele, saaledes at det første Litr. a kommer til at omfatte „Documenter, som angaa Statens Tjenestefager“, det nye Litr. b: „Statsobligationer“ med den tilspøiede Bemærkning, at naar Staten eller dens indlader sig i contractmæssige Forhold, blive de desangaaende oprettede Documenter stempelpflichtige. De følgende Litraer i Paragraphen ville da herefter blive at ændre, hvad Betegnelsen angaaer. I Litr. k foreslaaes det at undgaae den latinske Benaevnelse „tutor in litem“ ved at sige

„Ordre til at give Møde i Retten for Umyndige eller Fraværende.“

Den i Slutningen af § 74 indførte Bestemmelse, at for Fremtiden kan Fritagelse eller Begunstigelse med Hensyn til stempelt Papiir kun tilstaaes ifølge Lov, kan Alberti ikke tiltræde. De forstfjellige Regjeringsautoriteter, Indenrigsministeriet og tidligere Finansministeriet og endnu tidligere Rentekammeret, som hidtil have meddeelt Bevillinger angaaende stempelt Papiir, vides ikke at have misbrugt den dem dertil indrømmede Myndighed, hvorimod den almindelige Mening nok er den, at Bevillingsmyndigheden er benyttet med stor Sparksomhed, og kun uddeelt til saadanne Tilfælde, der have været anseede for at have almeengavnligge Formaal. Naar nu hertil kommer, at det ofte vil være vanskeligere for den paagjældende Ansøger at godtgjøre for Rigsdagen end for Ministeriet en Formodning for, at Bevillingen vil være hensigtsmæssig, idet Ministeriet vil ad Øvrighedsveien kunne faae Erklæringer, som Rigsdagen ikke kan indhente, hvorhos det synes noget syndeligt, om en Minister skulde paatage sig Ansvaret for at forstafte Kongens Resolution til Fremlæggelse af et privat Andragende om en maastee meget ubetydelig Gjenstand og derefter lade Fremlæggelsen og en mulig Forkastelse gaae paa sin Regning, samt at en Ansøger vilde saaledes ofte være henvisst til at forstafte sig en Forstlagsstiller i Rigsdagen, synes den hidtil bestaaende Tilstand at burde foretrækkes. Øvrigt er der jo efter den bestaaende Tilstand Intet iveien for at Regjeringen giver Stempelbegunstigelser i Form af Love igjennem Rigsdagen, hvilken Fremgangsmaade er brugt i flere Tilfælde, f. Ex. Love af 7de Januar 1853 og 30te December 1858 (Kjøbenhavns Commune) samt af 16de Februar 1856 (Marhuus Havnebestyrelse). Derhos indrømmer selve Udkastet Regjeringen udstrakt Bevillingsmyndighed i § 79 til Eftergivelse af Mulkter. I Betragtning heraf vil Mindretallet foreslaae en Ændring derhen, at Bevillingsmyndigheden bliver hos Regjeringen.

Som Følge af det Foranstaaende kan Alberti ikke heller ansee Slutningen af § 75 for bifalds-